

Դանիելի Գիրքը — Թիվ Մեկ

Ուլայը և Հիդդեկելը

Jeff Pippenger

2023-11-21

«Ծառաներն ու ժողովուրդը հայտարարում էին, թե Դանիելի և Հայտնության մարգարեությունները անհասկանալի խորհուրդներ են: Սակայն Քրիստոս Իր աշակերտների ուշադրությունը դարձրեց Դանիել մարգարեի խոսքերին՝ իրենց ժամանակներում տեղի ունենալու իրադարձությունների վերաբերյալ, և ասաց. «Ով որ կարդում է, թող հասկանա»: Մատթեոս 24:15: Իսկ այն պնդումը, թե Հայտնությունը խորհուրդ է, որը չի կարելի հասկանալ, հակասվում է հենց գրքի վերնագրով. «Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը, որ Աստված տվեց նրան՝ Իր ծառաներին ցույց տալու այն բաները, որոնք շուտով պիտի կատարվեն.... Երանի նրան, ով կարդում է, և նրանց, որ լսում են այս մարգարեության խոսքերը և պահում այնտեղ գրված բաները, որովհետև ժամանակը մոտ է»: Հայտնություն 1:1-3:»

«Մարգարեն ասում է. «Երանելի է նա, ով կարդում է»—կան այնպիսիք, որ չեն կարդա. օրհնությունը նրանց համար չէ: «Եվ նրանք, որ լսում են»—կան նաև այնպիսիք, որ հրաժարվում են որևէ բան լսել մարգարեությունների վերաբերյալ. օրհնությունը այս դասի համար չէ: «Եվ պահում են այն բաները, որ այնտեղ գրված են»—շատերը հրաժարվում են ուշադրություն դարձնել Հայտնության մեջ պարունակված նախագուշացումներին և հրահանգներին: Սրանցից ոչ մեկը չի կարող իրեն վերագրել խոստացված օրհնությունը: Բոլոր նրանք, որ ծաղրում են մարգարեության նյութերը և ծանակում այստեղ հանդիսավոր կերպով տրված խորհրդանիշները, բոլոր նրանք, որ հրաժարվում են բարեփոխել իրենց կյանքը և պատրաստվել Մարդու Որդու գալստյանը, կմնան անօրհնված»:

«Ներշնչանքի վկայության լույսի ներքո ինչպե՞ս են մարդիկ համարձակվում սովորեցնել, թե Հայտնությունը մի խորհուրդ է՝ մարդկային հասկացողությունից վեր: Դա հայտնված խորհուրդ է, բացված գիրք: Հայտնության ուսումնասիրությունը միտքն ուղղում է դեպի Դանիելի մարգարեությունները, և երկուսն էլ մարդկանց Աստծուց տրված առավել կարևոր խրատ են ներկայացնում՝ այն իրադարձությունների վերաբերյալ, որոնք պիտի տեղի ունենան այս աշխարհի պատմության ավարտին»: The Great Controversy, 340.

«Հայտնության ուսումնասիրությունը միտքն ուղղում է դեպի Դանիելի մարգարեությունները»: Որոշ մարդիկ մարգարեություն տեսնում են միայն Դանիելի գրքի շրջանակներում: Սակայն Դանիելը ներկայացնում է ճշմարտության երկու գիծ, և այն ճշմարտությունները, որոնք ներկայացնում են նրա մարգարեությունները, նրա գրքի վերջին վեց գլուխներն են: Առաջին վեց գլուխները ներկայացնում են պատկերավոր մարգարեություն, որոնք, մեծ մասամբ, դեռևս չեն ճանաչվել: Նախքան Դանիելի առաջին վեց գլուխները քննելը, մենք կբացատրենք, թե ինչու Դանիելի վերջին վեց գլուխներում իրականում ներկայացված են միայն երկու մարգարեություններ: Քույր

Ուայթը մատնանշում է այդ երկու մարգարեությունները՝ անդրադառնալով Սենաարի երկու մեծ գետերին: Երբ մենք ընդունում ենք այն խորհրդանիշը, որը նա ներկայացնում է, գտնում ենք բանալին՝ Դանիելի վերջին վեց գլուխներում տեսնելու երկու, և միայն երկու մարգարեություն:

«Այն լույսը, որ Դանիելը ստացավ Աստծուց, տրվեց առանձնապես այս վերջին օրերի համար: Այն տեսիլքները, որ նա տեսավ Ուլայի և Հիդդեկեկի ափերին՝ Սենաարի մեծ գետերի մոտ, այժմ կատարման ընթացքի մեջ են, և կանխագուշակված բոլոր իրադարձությունները շուտով պիտի իրականանան»:
Testimonies to Ministers, 112.

Ութերորդ գլխի տեսիլքը տրվեց Ուլայ գետի մոտ:

Բաղշասար թագավորի թագավորության երրորդ տարում ինձ՝ Դանիելիս, մի տեսիլք երևաց այն առաջինից հետո, որ ինձ երևացել էր: Եվ ես տեսիլքում տեսա. և եղավ, երբ տեսնում էի, որ Շուշան ամրոցում էի, որը Եղամի գավառում է. և ես տեսիլքում տեսա, որ Ուլայի գետի մոտ էի: Դանիել 8:1, 2.

Երբ մենք վերցրինք «Վկայություններ ծառաներին» գրքից այն պարբերությունը, որտեղ Քույր Ուայթը հիշատակում էր «Ուլայը և Հիդդեկեկը» և դրանք կոչում էր «Շինարի մեծ գետերը», մենք մասնատում էինք այդ պարբերությունը Քույր Ուայթի գրություններում Դանիելի և Հայտնության գրքերի ուսումնասիրության վերաբերյալ եղած ամենակարևոր մեկնաբանություններից մեկից: Այդ հատվածում նա ասում է. «Աստծո խոսքի շատ ավելի մոտիկ ուսումնասիրության կարիք կա. հատկապես Դանիելը և Հայտնությունը պետք է արժանանան ուշադրության, ինչպես երբեք առաջ մեր գործի պատմության ընթացքում»:

Եթե մենք ուշադիր ուսումնասիրենք Դանիելի ութերորդ գլխից հենց նոր մեջբերված առաջին երկու համարները, ապա դրանք տալիս են մի փաստի երկու ներքին վկայություն, որը հաճախ անտեսվում է: Դանիելն ասում է. «Բաղասարի թագավորության երրորդ տարում ինձ մի տեսիլք երևաց»: Ապա ավելացնում է. «այն առաջինին հետևելով, որ ինձ սկզբում երևացել էր»: Այս համարը կարելի է հասկանալ երկու կերպ, և յուրաքանչյուր դեպքում էլ ստացվում է նույնական եզրակացություն:

Գաբրիել հրեշտակն էր, որ մարգարեական լույս բերեց Դանիելին, ինչպես որ նա արել էր բոլոր մարգարեների հետ, որովհետև նա Սատանային փոխարինել էր որպես երկնային լույսակիր: Սա նշանակում է, որ յուրաքանչյուր մարգարեական կանոն, որ գտնվում է Սուրբ Գրքերում, առաջնորդվել է Գաբրիելի կողմից: Անկախ նրանից, թե Դանիելը հասկանում էր դա, թե ոչ, ութերորդ գլխի առաջին համարում նա ոչ միայն մատնանշում է մի կարևոր մարգարեական դիտարկում, այլև այդ համարում ներկայացնում է այդ կարևոր մարգարեական դիտարկման երկու վկա: Այն, ինչ Դանիելը արձանագրեց առաջին համարում, այն է, որ նա մի տեսիլք էր ստացել նախքան այն տեսիլքը, որ ստացել էր Ուլայ գետի մոտ: Ուլայ գետի մոտ եղած տեսիլքը տեղի ունեցավ Բաղասարի երրորդ տարում: Իսկ այն տեսիլքը, որը նախորդել էր Ուլայ գետի մոտ եղած տեսիլքին, տեղի ունեցավ Բաղասարի առաջին տարում:

Բաբելոնի թագավոր Բելշասարի առաջին տարում Դանիելը իր անկողնի վրա մի երազ և իր գլխի տեսիլքները տեսավ. ապա նա գրի առավ այդ երազը և պատմեց եղբուրջան ամփոփ բովանդակությունը: Դանիել 7:1.

Ութերորդ գլխի առաջին համարում Դանիելը նշում է, որ ինքը տեսիլք էր ունեցել նաև Բաղշասարի առաջին տարում, որովհետև ասում է. «առաջինը ինձ երևացածից հետո»: Արդյո՞ք Ուղայի տեսիլքը երևաց Բաղշասարի առաջին տարվա տեսիլքից հետո, թե՞ տեսիլքը երևաց այդ երկու զուգահեռ տեսիլքներից առաջինից հետո: Երկու պատասխանն էլ ճիշտ է: Ուղայ գետի տեսիլքը նույն տեսիլքն է, ինչ յոթերորդ գլխի տեսիլքը: Գաբրիելը գործադրում է «կրկնել և ընդարձակել» մարգարեական սկզբունքը, և միաժամանակ՝ այն կանոնը, որ երկու վկայությամբ մի բան հաստատվում է: Երկու տեսիլքներն էլ վերաբերում են Աստվածաշնչյան մարգարեության թագավորություններին:

Յոթերորդ գլխի տեսիլքը ներկայացնում է այդ թագավորությունները որպես գիշատիչ գազաններ՝ այսպիսով շեշտադրելով և ցուցադրելով դրանք իրենց քաղաքացիական իշխանության համատեքստում: Ութերորդ գլխի տեսիլքը նույն այդ թագավորությունները ներկայացնում է Աստծո սրբարանի ծառայությունից վերցված խորհրդանշաններով, թեև սրբարանի ծառայության խորհրդանշաններից յուրաքանչյուրն էլ միտումնավոր աղավաղված է՝ կեղծ երկրպագություն ներկայացնելու համար: Դանիել ութերորդ գլուխը ներկայացնում է նույն թագավորությունները, ինչ յոթերորդ գլխի տեսիլքը, սակայն դրանք դնում է իրենց կրոնական համատեքստում:

Դանիելի ութերորդ գլխի Ուլայի տեսիլքը կրկնում և ընդարձակում է յոթերորդ գլխի տեսիլքը: Յոթերորդ գլուխը բացահայտում է Աստվածաշնչյան մարգարեության թագավորությունների քաղաքացիական կողմը, իսկ ութերորդ գլուխը՝ Աստվածաշնչյան մարգարեության թագավորությունների կրոնական կողմը: Երբ սա ճանաչվում է, ապա հնարավոր է հասկանալ, որ յոթերորդ և ութերորդ գլուխները նույն տեսիլքն են: Իններորդ գլուխն այն տեղն է, որտեղ Գաբրիելը գալիս է՝ տալու ութերորդ գլխի տեսիլքի ժամանակային տարրի բացատրությունը: Ուստի, Ուլայի տեսիլքը ներկայացնում է Դանիելի գրքի յոթերորդ, ութերորդ և իններորդ գլուխները: Այնուհետև տասներորդ գլխում ներկայացվում է Հիդդեկել գետը:

Պարսից թագավոր Կյուրոսի երրորդ տարում մի բան հայտնվեց Դանիելին, որին կոչում էին Բաղտասասար. և այն բանը ճշմարիտ էր, բայց նշանակված ժամանակը երկար էր. և նա հասկացավ այդ բանը ու տեսիլքի իմացություն ունեցավ: Այն օրերին ես՝ Դանիելս, սուգ էի անում երեք ամբողջ շաբաթ: Համեղ հաց չէի ուտում, ոչ միս, ոչ գինի բերանս չէր մտնում, և բնավ ինձ օծում չէի, մինչև որ երեք ամբողջ շաբաթները լրացան: Եվ առաջին ամսվա քսանչորսերորդ օրը, երբ ես գտնվում էի մեծ գետի ափին, որը Հիդդեկելն է: Դանիել 10:1-4:

Հիդդեկել գետի տեսիլքը ներկայացնում է հյուսիսի թագավորի մարգարեական պատմությունը: Այն սկսվում է Ալեքսանդր Մակեդոնացու թագավորության բաժանումով, ցույց է տալիս հաջորդող պատմության մակընթացությունն ու

տեղատվությունը, որտեղ ի վերջո Ալեքսանդր Մակեդոնացու նախկին թագավորության քայքայումից հետո մնում են միայն երկու հակառակորդներ՝ բառացի հարավային թագավորն ընդդեմ բառացի հյուսիսային թագավորի: Ի վերջո այն հասնում է պապականության պատմությանը, որը ապա դառնում է հյուսիսի հոգևոր թագավորը, և որը տասնմեկերորդ գլխի վերջում գալիս է իր վախճանին, Միքայելը կանգնում է, և մարդկային փորձաշրջանը փակվում է: Պարզ համառոտ տեսությունն այն է, որ Ուլայ գետի տեսիլքը Աստծո սրբարանի և գորքի ներքին տեսիլքն է, իսկ Հիդդեկել գետինը՝ նույն պատմության ընթացքում Աստծո և Նրա ժողովրդի թշնամու արտաքին տեսիլքը: Այստեղ կիրառվում է նույն սկզբունքը, որ հանդիպում է Հայտնության յոթ եկեղեցիների և յոթ կնիքների մեջ:

«Շատ ծառայողներ ոչ մի ջանք չեն գործադրում Հայտնությունը բացատրելու համար: Նրանք այն անվանում են ուսումնասիրության համար անպտուղ գիրք: Նրանք այն համարում են կնքված գիրք, որովհետև այն պարունակում է պատկերների և խորհրդանիշների արձանագրությունը: Բայց հենց այն անունը, որ տրվել է նրան՝ «Հայտնություն», իսկույն իսկ հերքում է այս ենթադրությունը: Հայտնությունը կնքված գիրք է, բայց նաև բացված գիրք է: Այն արձանագրում է զարմանալի իրադարձություններ, որոնք պետք է տեղի ունենան այս երկրի պատմության վերջին օրերում: Այս գրքի ուսմունքները հստակ են, ոչ թե խորհրդավոր և անըմբռնելի: Նրանում վերցված է նույն մարգարեական գիծը, ինչ Դանիելում: Որոշ մարգարեություններ Աստված կրկնել է՝ այդպիսով ցույց տալով, որ դրանց պետք է կարևորություն տրվի: Տերը չի կրկնում այն բաները, որոնք մեծ նշանակություն չունեն»: Manuscript Releases, հատոր 8, 413:

Դանիելի գրքում ներկայացված նույն ներքին և արտաքին պատմությունը շարունակվում է Հայտնության գրքում: Բացի այն մարգարեական լույսից, որ բխում է այս երկու տեսիլքներից, այստեղ կա նաև այն աստվածաշնչյան մեկնաբանության մեթոդաբանության հաստատումը, որն ընդունվել էր Ուիլյամ Միլլերի, իսկ այնուհետև՝ Future for America-ի կողմից: Ճիշտ կերպով քննված, Դանիելի գիրքը, ինչպես նաև Հայտնության գիրքը, բացարձակ ոսկեհանքեր են՝ հաստատելու այն մարգարեական մեկնաբանության սկզբունքները, որոնք Աստվածաշունչն ինքն է մատնանշում իր ներսում:

Ուլայը, լինելով ներքին թեման, և Հիդդեկելը, լինելով արտաքինը, նաև ներկայացնում են այն երկու մարգարեությունները, որոնք պիտի բացվեին «վերջի ժամանակին»: Ուլայը բացվեց «վերջի ժամանակին»՝ 1798 թվականին, իսկ Հիդդեկելը բացվեց «վերջի ժամանակին»՝ 1989 թվականին, երբ, ինչպես նկարագրված է Դանիել տասնմեկերորդ գլխի քառասուներորդ համարում, նախկին Խորհրդային Միությունը ներկայացնող երկրները swept away եղան պապականության և Միացյալ Նահանգների կողմից:

Երբ այս փաստերը ճանաչվում են, ապա կարող է նաև ճանաչվել, որ այդ երկու տեսիլքները փաստորեն մեկ տեսիլք են, ինչպես յոթ եկեղեցիների և յոթ կնիքների մարգարեական պատմությունն է ներկայացնում նույն մարգարեական պատմությունը: Այդ ժամ այդ երկու տեսիլքները դառնում են այն միջոցը, որ Տերը գործածեց առաջին

հրեշտակի անցյալ շարժման մեջ, և որ Տերը պիտի գործածի երրորդ հրեշտակի ներկա և ապագա շարժման մեջ՝ Դանիելի գրքի տասներկուերորդ գլխի իններորդ և տասներորդ համարներում ներկայացված փորձության գործընթացն իրականացնելու համար:

Եվ նա ասաց. Գնա՛ք ճանապարհով, Դանիել՝, որովհետև այս խոսքերը փակված և կնքված են մինչև վախճանի ժամանակը: Շատերը պիտի մաքրվեն, պիտի սպիտակեցվեն և պիտի փորձվեն, բայց ամբարիշտները պիտի ամբարշտություն գործեն, և ամբարիշտներից ոչ ոք չի հասկանա, իսկ իմաստունները պիտի հասկանան: Դանիել 12:9, 10.

Որպես 1989 թվականին Հիդդեկելի ապակնքման օրինակ՝ նկատի առեք, թե ինչ է ասել ներշնչանքը:

«Հայտնության գրքում Աստվածաշնչի բոլոր գրքերը միանում և ավարտվում են: Այստեղ է Դանիելի գրքի լրացումը: Մեկը մարգարեություն է, մյուսը՝ հայտնություն: Կնքված գիրքը ոչ թե Հայտնությունն է, այլ Դանիելի մարգարեության այն մասը, որ վերաբերում է վերջին օրերին: Հրեշտակը պատվիրեց. «Իսկ դու, ո՛վ Դանիել, փակիր խոսքերը և կնքիր գիրքը մինչև վախճանի ժամանակը»: Դանիել 12:4»: Առաքյալների Գործերը, 585:

Եվ Ուղային, և Հիդդեկելը վերաբերում են վերջին օրերին, սակայն ադվենտիզմը միայն պատրաստակամ է եղել ընդունելու, որ 1798 թվականը Դանիելի «վերջի ժամանակն» էր, երբ նրա գիրքը պետք է ապակնքվեր: Սակայն մարգարեության այն մասը, որ «վերաբերում է վերջին օրերին», առավել ճշգրիտ կերպով Դանիել գրքի տասներկուերորդ գլխի վերջին վեց համարներն են, որովհետև այդ համարներն ավարտվում են Միքայելի ոտքի կանգնելով, երբ մարդկային փորձության ժամանակը փակվում է:

Դատաստանի տեսիլքը, ինչպես այն ներկայացված է Դանիելի գրքի յոթերորդ, ութերորդ և իններորդ գլուխներում, կնքված էր մինչև «վերջի ժամանակը»՝ 1798 թվականը: Լույսը (որը ծնեց ապակնքված Ուլայի տեսիլքը) քննական դատաստանի բացման հռչակումն էր, ոչ թե դատաստանի ավարտը: Այն լույսը, որ ապակնքվեց Հիդդեկելի տեսիլքի հետ, ցույց է տալիս քննական դատաստանի ավարտը, և դա նաև Դանիելի այն հատվածն է, որը պարունակում է «մարգարեության այն մասը, որ վերաբերում է վերջին օրերին»:

1798 թվականին կնիքի բացվելը ազդարարեց քննչական դատաստանի բացվելը: 1989 թվականին կնիքի բացվելը ազդարարեց քննչական դատաստանի մոտալուտ փակվելը: Ալֆայի և Օմեգայի ստորագրությունը հեշտությամբ տեսանելի է Դանիելի գրքում, բայց միայն եթե գիտեք, թե ինչ է այն, և պատրաստ եք այն փնտրել:

Երբ Դանիելի գրքի տասներկուերորդ գլխի քառասունհինգերորդ համարում փորձաշրջանը փակվում է, Ա և Օմեգայի ստորագրությունը արձանագրվում է: Դանիելի սկզբնավորությունը ճշգրտորեն ցույց է տալիս, թե որտեղ է այն ավարտվում: Այն սկսվում է բառացի պատերազմի մեջ՝ բառացի Բաբելոնի և բառացի Իսրայելի միջև, և բառացի Բաբելոնը հաղթանակում է:

Հուդայի արքա Հովակիմի թագավորության երրորդ տարում Բաբելոնի արքա Նաբուգոդոնոսորը եկավ Երուսաղեմ և պաշարեց այն: Եվ Տերը Հուդայի արքա Հովակիմին մատնեց նրա ձեռքը՝ Աստծու տան անոթների մի մասի հետ միասին. և նա դրանք տարավ Սենաարի երկիրը՝ իր աստծու տունը, և անոթները դրեց իր աստծու գանձատանը: Դանիել 1:1, 2.

Դանիել մարգարեի գրքի տասնմեկերորդ գլխի քառասունհինգերորդ համարում ավարտվում է հոգևոր պատերազմը հոգևոր Բաբելոնի, որ խորհրդանշված է որպես «հյուսիսի արքան», և հոգևոր Բսրայելի, որ ներկայացված է «փառավոր սուրբ լեռով», միջև, և հոգևոր Բսրայելը հաղթանակում է հոգևոր Բաբելոնի նկատմամբ:

Եվ նա իր պալատի վրանները պիտի զարկի ծովերի միջև՝ փառավոր սուրբ լեռան վրա. սակայն նա պիտի հասնի իր վախճանին, և ոչ ոք պիտի օգնի նրան: Եվ այն ժամանակ պիտի վեր կենա Միքայելը՝ մեծ իշխանը, որ կանգնած է քո ժողովրդի որդիների համար. և պիտի լինի նեղության մի ժամանակ, որի նմանը չի եղել այն օրվանից, երբ ազգ է եղել, մինչև այն նույն ժամանակը. և այն ժամանակ քո ժողովուրդը պիտի ազատվի, յուրաքանչյուր ոք, որ գրքում գրված գտնվի: Դանիել 11:45; 12:1.

Դանիելի և Հայտնության գրքերը մեկ գիրք են.

«Դանիելի և Հայտնության գրքերը մեկ են: Մեկը մարգարեություն է, մյուսը՝ հայտնություն. մեկը կնքված գիրք է, մյուսը՝ բացված գիրք: Հովհաննեսը լսեց այն խորհուրդները, որ որոտներն արտասանեցին, բայց նրան պատվիրվեց չգրել դրանք»: The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.

Այդ երկու գրքերը, որոնք մեկ գիրք են, Գաբրիել հրեշտակի մարգարեական ուսուցման գլուխգործոցն են: Ես սա գրում եմ՝ լիովին գիտակցելով, որ այն, ինչ Գաբրիելը փոխանցեց Դանիելին և Հովհաննեսին, եկել էր Հիսուսից, որն այն ստացել էր Հորից: Իմ նպատակը Գաբրիելին մեծարելը չէ, այլ՝ բարձրացնել երկու գրքերում առկա ապացույցների խորունկ հայտնությունը, թե ինչպես Ալֆան և Օմեգան նախագծեց աստվածաշնչյան մեկնության մարգարեական կանոններ, որոնք պիտի ներկայացված լինեին այդ երկու գրքերում, եթե մենք կամենանք տեսնել:

Թույլ տվեք ձեզ հիշեցնել, որ այս պահին իմ նպատակն ու մտադրությունը Ուլայի և Հիդդեկել գետերի երկու մարգարեությունների մեկնությունը ներկայացնելը չէ: Իմ նպատակն ու մտադրությունը Դանիելի գրքի առաջին վեց գլուխներում եղած մարգարեություններով զբաղվելն է: Ես պարզապես հիմնավորում եմ այն փաստը, որ Դանիելի և Հայտնության գրքերը, թերևս, Աստծու Խոսքում ամենախորապես կառուցված գրքերն են: Դրանք ներկայացնում են մարգարեական պատգամը՝ միաժամանակ նաև բացահայտելով Աստծու բնավորությունը, միաժամանակ նաև մատնանշելով հենց այն կանոնները, որոնք անհրաժեշտ է կիրառել, եթե մարդը ցանկանում է ճանաչել մարգարեությունները, և նաև ճանաչել Նրան, Ով ներկայացրեց մարգարեությունները:

Գրքերի խորհմաստ բնույթի մեկ այլ օրինակ է Դանիելի ներկայացումը Ղևտական քսանվեցի «յոթ ժամանակների» վերաբերյալ: «Յոթ ժամանակների» մարգարեությունը եղել է և է լինելու Աստծո ժողովրդի համար «գայթակղության քար»՝ թե՛ հին Իսրայելում, թե՛ առաջին հրեշտակի Միլլերական շարժման մեջ, և թե՛ նաև երրորդ հրեշտակի ներկա և ապագա շարժման մեջ: «Գայթակղության քարը», պարզ սահմանմամբ, մի բան է, որը դու չես տեսնում, թեև այն ակնհայտորեն այնտեղ է: Ուստի, երբ Դանիելի գրքում ճանաչում ես «յոթ ժամանակները», տեսնում ես, որ այն ակնհայտորեն այնտեղ է, բայց նաև տեսնում ես, որ այն թաքցված է նրանցից, ովքեր ընտրում են չտեսնել:

Քերականապես բաց երևալիս որևէ բան թաքցնելը խորին իրագործում է. դա մի բան է, որ չէր կարելի ներդնել մարդկային որևէ խորհրդավոր վեպի մեջ: Սա գլուխգործոց է, որովհետև այն այնտեղ է՝ պարզ տեսանելի բոլոր նրանց համար, ովքեր չեն ցանկանում գայթակղվել, սակայն անհնար է տեսնել նրանց համար, ովքեր իսկապես ընտրում են գայթակղվել: Այսպես ասած՝ դա «թաքնված է բացահայտ տեսանելիության մեջ»: Դա իրականացվում է մարդկայինի և Աստվածայինի համակցությամբ:

Ես անում եմ այդ պնդումը, որովհետև այս պահին ցանկանում եմ մեզ հիշեցնել, որ ադվենտիզմի ներսում գոյություն ունի կաթոլիկական ուսմունք, առնվազն 1957 թվականին հրատարակված Questions on Doctrine-ից ի վեր, և այն նաև բարձրացրել է իր անիրավ գլուխը Future for America-ի այս ներկա ճշմարտության շարժման ներսում: Գաղափարն այն է, թե Քրիստոսը մարմնավորման ժամանակ չվերցրեց այն մարմինը, որ Նա ժառանգել էր Մարիամից: Իհարկե, նրանք, ովքեր պաշտպանում են այս ուսմունքը, այդպես չեն արտահայտում այն, սակայն, այնուամենայնիվ, հենց դա էլ նրանք սովորեցնում են: Ես դա կոչում եմ կաթոլիկական ուսմունք, որովհետև այն նախադրյալը, թե Քրիստոսի մարմինը նույնքան մաքուր էր, որքան Ադամի մարմինը նախքան նրա մեղանշելը, հենց այն սատանայական տրամաբանությունն է, որ գործածում է կաթոլիկ եկեղեցին իր այսպես կոչված «անարատ հղության» ուսմունքի մեջ: Իսկ եթե ձեզ անձանոթ է «անարատ հղության» հեթանոսական ուսմունքը, ապա այն սովորեցնում է, թե Քրիստոսի մարմինը գերբնական կերպով այնպիսին էր դարձված, ինչպիսին Ադամի ստորին բնությունն էր՝ նախքան նրա և Եվայի մեղանշելը, կամ, ինչպես պնդվում է, Քրիստոսն ուներ Ադամի անկումից առաջվա, անմեղ բնությունը: Այն սովորեցնում է, թե հենց ինքը՝ Մարիամը, հրաշքով ստացել էր Ադամի՝ իր մեղանշելուց առաջ ունեցած մարմնավոր, անկում չապրած բնությունը, որպեսզի նա կարողանար լինել կատարյալ անոթ՝ Սուրբ Հոգու համար՝ մանուկ Հիսուսին իր կատարյալ մարմնի մեջ մարմնավորելու համար:

Իհարկե, ադվենտիզմի մեջ նրանք, ովքեր պաշտպանում են Հիսուսի մարմնի վերաբերյալ միևնույն եզրակացությունը, չեն մատնանշում Մարիամի հետ կապված որևէ հրաշք, սակայն նրանք խեղաթուրում են Քույր Ուայթի և Աստվածաշնչի խոսքերը՝ ուսուցանելու համար հենց նույն կաթոլիկ գաղափարը: Ինչո՞ւ ես այժմ չեղվեցի և հեռացա Դանիելի գրքի քննարկումից: Ես կպատասխանեմ դրան:

Դանիելի և Հայտնության գրքերի հրաշագործ կառուցվածքն ու կազմավորումը իրականացվեց մարդկայինի և Աստվածայինի միավորմամբ: Հիսուսը Աստծո Խոսքն է,

և Աստվածաշունչը Աստծո Խոսքն է: Հիսուսի աստվածային և մարդկային բնությունն ամբողջապես ներկայացված է Աստվածաշնչում: Դրա մեջ եղած խոսքերը Աստվածային են և կրում են սրտերն ու մտքերը փոխակերպելու ստեղծագործ գործությունը: Այդ խոսքերը հենց նույն գործությունն են, որ ամեն ինչ գոյության բերեց: Սակայն այն մարդիկ, որոնց Աստված ընտրեց՝ Իր գործիքները լինելու Աստվածաշունչը գրի առնելու համար, բոլորը մեղավորներ էին: Այս համադրության մարդկային մասը ներկայացված է ընկած մարդկանցով: Աստվածաշունչը մարդկայինի և Աստվածայինի միավորում է, և մարգարեները մեղավորներ էին, ինչպես մեղավոր է եղել Ադամի յուրաքանչյուր զավակ: Քրիստոսը երբեք չմեղանչեց ո՛չ մտքով, ո՛չ խոսքով, ո՛չ գործով: Բայց Նա իսկապես առավ Մարիամի մարմինը չորս հազար տարվա այլասերումից հետո: Եթե Նա իրականում առած լիներ Ադամի ավելի ստորին մարմնավոր բնությունը մինչև Ադամի մեղանչելը, ապա դա կպահանջեր, որ աստվածաշնչյան յուրաքանչյուր հեղինակ նույնպես անարատ լիներ:

«Դանիելի» գրքում «յոթ ժամանակների»՝ «բոլորի աչքի առաջ թաքնված» լինելը իրականացվեց ոչ միայն Դանիելի արձանագրած խոսքերով, այլև առավել ևս՝ ընկած մարդկային էակների միջոցով, որոնք թարգմանեցին Քինգ Ջեյմս Աստվածաշունչը: Ընկած մարդկային էակները երկու անգամ դիպան «Դանիելի» գրքին, և այն, ինչ իրականացվեց, անհնար կլիներ որևէ մարդու համար անել առանց Աստծո աստվածային նախախնամական հսկողության:

Մեր հաջորդ հոդվածում մենք կսկսենք ցույց տալ, թե ինչպես Աստվածությունն ու մարդկայնությունը Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակները» բացահայտ կերպով թաքցրին Դանիելի գրքում, որովհետև Աստված նախապես գիտեր, և անգամ նախատեսել էր, որ այն պետք է լինի փորձության «գայթակղության քար» թե՛ առաջին հրեշտակի շարժման մեջ եղողների, և թե՛ երրորդ հրեշտակի շարժման մեջ եղողների համար:

«Այն լույսը, որ Դանիելը ստացավ Աստծուց, տրվեց առանձնապես այս վերջին օրերի համար: Այն տեսիլքները, որ նա տեսավ Ուլայի և Հիդդեկելի ափերին՝ Սենաարի մեծ գետերի մոտ, այժմ կատարման ընթացքի մեջ են, և կանխագուշակված բոլոր իրադարձությունները շուտով պիտի իրականանան»:
Testimonies to Ministers, 112.